

Đề bài

*Em hãy tả cảnh
lễ hội mà em đã
được tham dự.*

Bài làm

*Dù ai đi ngược về xuôi,
Nhớ ngày giỗ Tổ mùng mười tháng ba.*

(Ca dao)

Chờ đợi mãi, mùa xuân năm nay, em mới được cha mẹ cho đi một chuyến hành hương về cội nguồn. Đi thăm đền Hùng vào ngày 10 tháng 3 Âm lịch. Qua Bạch Hạc, Vĩnh Phúc, qua cầu Việt Trì, vào đất Phú Thọ, đã thấy ngọn núi Hùng cao cao, in hình lên nền trời. Xung quanh là một dãy núi hùng vĩ. Theo truyền thuyết, đó là đàn voi qui phục về đất tổ. Nhưng có một con ngang ngạnh, quay đuôi lại, nên đã bị một nhát dao của nhà vua trừng phạt, đến nay vẫn còn dấu tích.

Lễ hội đền Hùng thật tưng bừng! Các cụ, các bà khăn đóng, áo dài. Các anh, các chị đua nhau mặc những bộ quần áo nẹp đỏ thời xưa rước kiệu từ các nơi về đền chính. Trời tháng ba mát mẻ. Nắng cuối xuân chiếu xuống cây cối um tùm. Rừng sơn, rừng cọ sum suê, xanh mướt. Núi Ngũ Lĩnh uy nghi khác thường. Đi theo kiệu sơn son thếp vàng là đoàn người chiêng trống vang vang. Cổng đền Hùng ở chân núi phía tây. Muốn thăm các đền phải leo rất cao, cả thảy 495 bậc đá ong, uốn lượn theo triền núi.

Đền Hùng có mấy bậc cấp, dưới cùng là đền có hai cái giếng. Tương truyền là giếng tắm của công chúa con vua đời thứ 18. Lên cao nữa là đền Hạ. Theo cô thuyết minh, đây là nơi bà Âu Cơ sinh trăm con trai, chia nhau làm chủ các vùng. Người con cả ở lại thành Hùng Vương.

Lên cao gần 200 bậc nữa thì đến đền Trung. Tương truyền đây là nơi vua Hùng cùng với Lạc Hầu, Lạc Tướng bàn việc nước hệ trọng. Đền đời Hùng Vương thứ 6 còn thờ Phù Đổng nữa.

Rời lên cao hơn 100 bậc nữa là tới núi Hùng, nơi thờ trời đất...

Giỗ tổ vào mùa xuân. Nên người ta sắm lễ bánh chưng, bánh giầy, xôi, gà, hoa quả và còn cả không khí mùa xuân, hội hè tấp nập. Người ta đi thăm đất tổ để nhớ về cội nguồn, dâng lên tổ tiên tấm lòng thành kính của mình bằng nén hương, lễ vật. Theo tục lệ, bất cứ ai, dù theo đạo Phật, đạo Gia Tô, là người Mường hay người Kinh, người Thổ v.v... đều tới đây với tâm niệm ấy.

Bởi vậy, sau lời phát biểu của Bộ trưởng Bộ Văn hóa nói về ý nghĩa nguồn dân tộc, các cuộc vui mở ra nhiều hình, lắm vẻ. Các cô gái Mường lấy chày như cây gậy sơn xanh đỏ, gõ xuống mặt trống xen lẫn với đoàn người đánh chiêng, công theo nhịp điệu lạ tai. Lại có cả đám nam, nữ thanh niên lấy chày gõ xuống cái máng gỗ nhịp nhàng. Rồi múa lân, múa sư tử, nhảy sạp...

Về đất tổ, cha mẹ em cũng như mọi người, nét mặt ai cũng rạng rỡ, vui vẻ khi nhớ lại những câu chuyện về cái thời “xã tắc vững bền, vua tôi hòa thuận”, và còn bao nhiêu truyền thuyết thú vị nữa, không sao nhớ hết. Như

dưới chân núi, làng Thập Thành, có một truyền thuyết đã được nhà thơ quê viết lại bằng văn vần, em chỉ thuộc được mấy câu:

*Vua Hùng một bữa đi săn,
Trên trời bóng nắng, nghỉ chân chốn này,
Dân dân một thúng xôi đầy,
Bánh chưng mấy cặp, bánh giầy mấy đôi.*

Buổi tối, pháo hoa rực rỡ in trên bầu trời. Những cuộc vui vẫn chưa kết thúc. Hát hò, nhảy múa, lễ bái... vẫn tấp nập, ồn ào.

Ra về, em nhớ mãi một chuyện đi thật là thú vị. Đất Tổ bốn nghìn năm thiêng liêng. Ở đây, đa phần là đồi núi nhưng cũng có ruộng lúa bát ngát và dòng sông mênh mông... núi non hùng vĩ, đường đi uốn khúc, thật xứng đáng là cố đô xa xưa thời các vua Hùng mở nước.